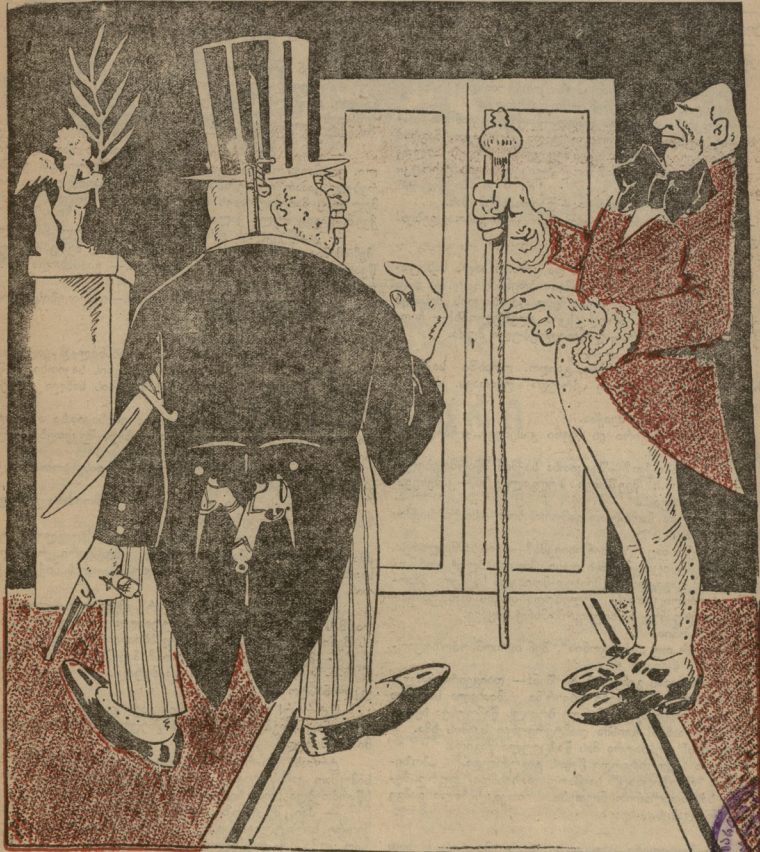

ტარტარები

„ფიცის ფაჟს. გოლო მაკვირვებს“...

F. 924

მართა ლივის მმარა (დებუტატს):— განიარაღლით! იარაღით შესვლა ღივის სხდომაზე აკრძალულია.
 დეპუტატი:— მე მოსხენება უნდა გავაკეთო განიარაღების შესახებ, რამაც, მოსალოდნელია, დეპუტატებს შორის ჩხუბი გამოიწვიოს, რისთვისაც საჭირო იქნება იარაღი.

„ოპოზიციის გრალი“

სამაქროში ვაცხოველებული მუშაობა. ირგვლივ დაღვრილი ქვინავს და ხმაურობს. სცემს ქარხნის ძარბო. დალაუნებურად გაგონდება პოეტის სიტყვები:

გინავს კარხანა, ქვინავს მკედელი,
რომ გამოცეცოს მან ზარბაზნი...
თანაც ტრაქტორიც ზღვ მივაუღოს,
რომ ავიჯავთ მუშურებო...

უცებ ახალგაზრდა დურგალმა მუშაობა შეაჩერა და წამოძახა:

— პა? რას იქნენ თუ ციკო, აშხანაგებო! გამოპყროას პარტიკიდა?

— დაეკრითი წესით, — უბასუხა მას დათონ — პროფაქტიკიდა და შეუდგა მსჯელობას. სხვებიც შეჩერდნენ და მათში ჩაბნენ.

— კი მაგრამ, შენ ხომ ოპოზიციონერობდი?

— მე შეზონია აპარტიკენი... — სთქვა ერთმა.

— ნიკაიბი! — ამბობდა დათონ. — თქვენ გგონიათ თავე ხელს მოუსვამენ? ტროცკი დიდი კაცი იყო, მაგრამ ახლა გადნენ შეყვებულა. მენშევიკებმა ეგებ ახლაც დიდი კაცით მიიღონ, მაგრამ ბოლშევიკებისთვის ტროცკი უკვე დაბაძარაიდა.

— მართალია, მართალია! — დაეთანხმნენ მას.
— კი მაგრამ, გამოგდებოთ. მაინც არ გამოავდებენ! იძახდა დურგალი.

— ასე შეიზო კამათო.

დაცინების საყვითი გაისმა და კამათი ახლა სასაუხ-მოში გადავიდა. იქ სხვებიც კამათობდნენ.

— ვიღუბები კაცი, ეს მუშები ოპოზიციის შესახებ მსჯელობას გადაყვენ. პროფუცკია კლებულობს! — ჩიოდა ქარხნის დირექტორი — დაწინაურებული მუშა.

კანკელარიის კარები გაიღო. ოთახში საქმეთა მმართველი შევიდა. ხელში „პოვიდა“ უჭირავს. სხვებიც ააზრებებს კითხულობენ.

დილის 11 საათი შეიქნა.

— მაგარია, მაგარი ეს ჩვენი კამეჩევი... — ჩაილაპარაკა ბულგალტერმა.

— რაო, რა თქვი? — შეეცინა საქმის მმართველი.

— არაფერი... შეეშინდა ბულგალტერს. — კამეჩევი გამორიცხებენ-თქვამი...

— შეიღება მართლაც გამორიცხონ! — სთქვა საქმის მმართველმა

— რა თქვა თუ იცი ზონივიემა? — იკითხა მოლარე.

— ეშმაკ ციკის მაგათი თავი. მაგათს პლატფორმას.

— ტუს! გაგიციენ? — (ძიხვდა-მოიხდა დასქეთა მმართველმა, რომელიც თავს ვიღებოდა თავის თანამოებობას) — შე თავიდანვე პოზიციის მომხრე ვიყავი.

— არ მგონია.

— როგორ თუ „არ გგონია“, შენ თითონ ოპოზიციონერი...

— ოპოზიციას ვიჩვენებ მე შენი! — დაეკვირა მოლარე მას სალაროს ვასალები ცხვირში მიახლოდა საქმეთა მმართველს, რომელმაც სამეწილე ბოთლის წამოიღოვა ხელი. ტრირაბაბახს! გაისმა დამტყვევული სკამის ხმა.

ბრარაბახს! გეხმაურა მას წაქეცილი მაგიდა.

ბრძოლა სულ ოციოდ წუთს გაგრძელდა. „პოზიციად“ და „ოპოზიციად“ საქმაოდ დაზიანდა, უფრო მეტად კი — საკანკელარიო ნივთები. თავგატეხილი გაეგე სახლში წაიყვანეს.

— აბა ბილეთები, ბილეთები! ნეტუ მესტეკი, სად მოიღებოთ, ვაგონ ბიტკამი ნაბიტო! — ყვიროს ტრამვაის კონდუქტორი და ბილეთები არაბეებს.

ნახევარი საათის შემდეგ ვაგონი დაცლივრდა და კონდუქტორი ისევ ძველ თემას მიუბრუნდა:

— აკი ამბობდი, არ გამომრიცხებენ! — წინისს მოგე-ბით უთხრა მან ვატმანი.

— გამოირიცხეს, რა უფით მირე! — უბასუხა მკაცრად ვატმანმა და ტრამვაი დაძრა.

— ასე ბიძა; აბა რაგა ვგონა? ასე იციის მრტის-მეტმა ოპოზიციონერობამ.

— ნეტა ვიცოდე, შენ რაღა ვიხანია?

— ის რომ გამოირიცხეს ვეცლა. პარტიკაში თუ ხარ, პარტიკას დაუღვრე...

— კარგი ერთი თუ კაცი ხარ, ვაეკვირე საქმე. შენ რომ ცეცისტი ხარ, რა ვამიტე?

— რა ვაგეტეუ და აღმშენებლობას ვეწევი!

— ოპოზიცია რაღას ვიპავეებს?

— რა და მიშლის აღმშენებლობას. ვგონებ შენც მათი მომხრე ხარ...

— უკაცრავად ბრძანდები! შენ თითონ ოპოზიციონერი!

— შენ არ იყავი...

— თავი დაამხე, თორემ! ხმა ხედავ ამ... ისეთ ვა-კიშლი, რომ ოპოზიცია კი არა, კონდუქტორობაც დაგ-ვიწყვდეს...

— ვის უხედავ შე... —

— ბოეე მოი! ჩემი პუშკაბა — გაისმა პალის კვილი. ვატმანმა ვაგონი ვაჩერა. ხალხი შეგროვდა. გაცხ-რებულ კამათში ვატმანს ყველგოლი დაევიწყდა და რომელიღაც მანდილოსნის ძალი პუშკაბა შევიდა ვაგონი მქემე. ვაგეიებულა ქალი ვატმანს ეცა.

— დასწყევლოს ეშმაკმა! იმ შეჩვენებულმა კინალამ შეპომხია ეს ჩემი სვეტანისამოხი... მერე რამდენ წყაღება დამტყობა ამის მიღებაზე... — გაიძახოდა დახა-რალბებული ვატმანი.

— ასე იციის ოპოზიციაზე დავამ, — დაარბების კლო-თი უთხრა კონტროლმა.

— ჩვენს პარტიკა ოთახის ვახსნილად ვაცხადებ, დღის წესრიგში სდგას სახლის შეკეთების საკითხი. — წა-რბობსთვა საბინაო-სივარეო ამხანაგობის სახლი ვამეცი-ბის თავმჯდომარე.

— ფრად დიდი და რთული ეს საკითხი აშხანაგე-ბო, ჩვენ ფული არ ვაეჭვს და სახლს შეკეთება ესაქი-როება.

— არ ვაეჭვს, უნდა ვიშვოვთ, ვისესხოთ... — სთქვა გამგებობის წევრმა.

— სახლის ქირა ვავიდლოთ! — წამოიძახა სარევი-ზიო კომისიის თავმჯდომარე.

— შენ რაგა ოპოზიციონეროვით მსჯელობ. ჩემი ძმაო... შეეკამათა მას ერთ-ერთი მდგმური, რომელიც საათობრივ ხმით ესწრებოდა სხლმას. — რას მიქვია ქი-რის ვაიდლება?...

— ოპოზიციონერი მე კი არა, შენ ხარ. — დაუბღვი-რა მას მოწინააღმდეგე — პარტიკანი რომ გამოირიცხა, ის შენი ბიძაშვილი, მას შენდევ სტეპანარად ქუჭქუჭებ! — მე ვარ ოპოზიციონერი? პაი შე ტროცისტი...

— ტროცისტიც ხარ და მეტიც... ვის უხედავ შე უკლონისტი?...

წყარბრის გაისმა ფანჯრის ვატეხილ მინის წყარბლი, რადგანაც მდგმურის მიერ მოქმედილი მუშები ფანჯრის მინას მოხვდა.

ტრბახს! ტრა-რაბს! კარგა ხანს ისმოდა ვამგებობის სამუშაო კანბიტრან, სადაც გამწვანებულმა ბრძოლა სწარბოდა „ოპოზიციას“ და „პოზიციას“ შორის.

— პაი, შე ოპოზიციონერი, მოგვხდა ვანა? — ჩასძახა მეორე სართულიდან ვანაპრებულმა მდგმურმა სარევი-ზიო კომისიის თავმჯდომარეს, რომელმაც მოაჯირიდან ისროლა მინაპაბილეტი.

— რა ვიპყავ გამოტყვივრ ეს ოპოზიცია! — ბუზლუნე-ბდა ვამგებობის თავმჯდომარე, რომელსაც ძელის ჩარბი-ინი სათვალეში ჩაუშტვირეს, — ეტებე ახლა სათვალეების ფული...

ერთა ლიბოს ყვავ-ყ. გრ. ები

ეს ყვავ-ყორნები ჩონჩხდება სხედან და ასე ჩხავიან:
 — რა გვეშველება, რომ ქვეყნათ მართლად დამყარდეს ზავია?!
 არა ვინდომთ მშვიდობა, არ მოკვდეს ჩვენი თავი:
 ხაქმენი მათნი კოველთვის მათსავით არის ზავია.

ცო ლ-ქ მ ა რ ი

წკალი ეშხადებოდა წასასვლელათ.
 ქმარს უყვირდა:—სად ეშხაკში მიდის ნეტა?—მაგ-
 რამ შეკითხვას ვერ ზედადება—იციდა ცოლის ისტერიუ-
 ლი ხასიათი.
 — აბა, ჩაიციე პალტო; მე მზათ ვარ! — უთხრა ცო-
 ლმა და სარკის წინ ორ-სამჯერ შემოტრიალდა.
 — სად მიზრძანდები! — შეკითხა დაკინეზ-ნარეგ
 ზრდილობით ქმარი.
 — კინოში!
 — ერთი საწყალი მანეთი მაქვს ჯიბეთი... კალი-
 სათვის ვიყოფინოთ როგორმე და ზეგ ღიერთი მოწყალეა!
 — არა იზრუნეთ სახვლითი დღისათვის, რამეთუ იგი
 თვითონ ზრუნავს თავის თავზე!—მოუჭრა ქრისტეს სიტ-
 ყვებით ცოლმა და ტრჩემზე წითელი საღებავის წასმა
 დაიწყო.
 — პო, მაგისი იმედი გქონდეს შენ და...
 — ხმა მითქი!—შეოპოტა ცოლმა.—ქრისტე ქვიანი
 ყავი იყო... მე მზათ ვარ... პალტო ჩამაცვი
 ქმარმა პალტო მიაწოდა.
 — უო, შე უშნი შენა! ეს პალტო უნდა მეცვას მე?
 ხომ ხედა ზამთარი პალტოს აქები? უნდა (მეხი კი და-
 გეცა მაგ თავში!)— და ქმარს ჭოჭოლა მიაყარა თავში.—
 მე ქმარანა ქალი ვარ — სითბო მესაპირობა... ჩემთვის
 აუცილებელია მეხი ყველზე და ფეხებზე—პალტოს კალ-
 თებზე... უნდა შევიძინო აუცილებლათ!
 — ფული თუ არ სჭირია, დიდი საამოვნებით, საწი-
 ნალმდეგო არაფერი მაქვს.
 — შენ თუ გიყურებ, მე არასოდეს არაფერი არ მექნე-
 ბა. შე უსინდისო შენა; ზაფხულში ერთი მეტრო კრეზ-

დიში ვიყოფინე ტანსაცმელზე... რეკიმიკონთობა ჰქენი
 ხო! ვახსოვს როგორი მოკლე კაბა შევიკერე წვივები მი-
 ჩანდა, გულ-მკერდი და მკლავები სულ ტრტიკანათ მჭო-
 ნდა—სახსევროთ შიშველი ვიყავი. ამას იმიტომ ვშობო-
 და, რომ ეკონომია გამეწია ზაფხულში და ზამთისათვის
 „მესტეზი“ ჩავთბილულიყავი...
 — კოცი, ვიცი... მაშინ ამზობდ: მოდა არისო... ბო-
 კლე კაბა იმიტომ შევიკერე... ყველას აცვიათ... ესღა
 ამზობ: ეკრეკის ვიცავდიო!
 ან ლაპარაკით ისინი გამოვიდრე ჭრუხში და მიმარ-
 თულტბა აიღეს კინოსაკენ.
 — ხელი გამიყარე მკლავში, თორემ ვინმე დამინა-
 ხავს და იღვირვებს — ქმარს არ უყვარსო!
 — შენ გამიყარე!
 — ზრდილობა მას არ თხოულობს. მკლავში ხელა
 გამიყარე, თორემ...
 —ქალი, ხომ ხედავ როგორი სიცივეა? მე ხელთათ-
 მანეთი არა მაქვს, შენ — კი. შიშველი ხელი გამიყინდ-
 ბა' რა გიპირს, თუ მიანცდამანც გინდა, შენ გამიყარე ხე-
 ლი მკლავში და მე ჯიბეში მჭონდეს ხელები დამალულიო!
 ნუ გეშინია—ჯიბეც არ იყოს დაუხვევლი; პალტოს და-
 ხეულ ჯიბეებიდან ხელები შარვლის ჯიბეში მაქვს ჩაწ-
 ყობილია...
 — შე არაფერი არ ვიცი, რომ გეუბნებო, ის გვიგონი!
 ქრამა გაუყარა ხელი მკლავში და...
 კინოში შევიდნენ...

რწჟი.

რ ა ბ რ ე მ ე ჯ ო ნ ს

მე ბევრი რამ არ მომწონს და დარწმუნებული ვარ, ცუდი მოზიბლო და პატონანო ტარტაროზო, რომ ყურადღილებთ ყოველივეს და სათანადო ზომებს მიიღებთ.

მე არ მომწონს, მაგალითად, როცა ჩემს ხარჯზე სხვა სხვას პატრონს, სხვა კიდევ სხვას და ფულის გადახდის დროს ყველას რეკამატჩში უწინდება ხელგმნი და დაშალა დაცულებულით სამ საათს აფათურებენ ხელებს გზის მპობლობათ.

მე არ მომწონს ქუჩაში რომ მხვდებიან, გამაჩრებენ— იმ ყინვაში და მეუბნებიან: „სხვა როგორ ხართ“. ვიცი ფეხებზე ჰქიდათ ჩემი კარგად ყოფნა. შიმშილით რომ მკვდებოდე, ბოლოკის კუდს არ გამოიმეტებს ჩემთვის ისე „ცალი ცბით“ მეუბნებიან და გულზე მსკდები.

მე არ მომწონს თბილისში ტრამაის მიმოსვლა, რადგან სამასი კაციკი რომ ერთ ვაგონში მოთავსდეს, მე შინც სახელურზე მომიხდება ჩამოკიდება ქუდექან ჩურჩხელასავეთ.

არ მომწონს აგრეთვე ნაცნობი ქალის შეხვედრა კინოს მახლობლად, საღამოს ეამს, დაიწყებს სურათის ქეზას, თუნდაც რომ თავის დღეში არ ვაგვიეროს ერთი სიტყვა მის შესახებ. გინდა თუ არა, უნდა შეეგატყო. თუ უფრო სიტყვა, ხომ მიშველა ღმარობა, თუ დასტური სიტყვა, მაშინ სად მიძებრები? სად გაქვს გახვრებილი მასურიაზი?

არ მომწონს, საერთოდ, როცა დამპატიყვენ და მეუდვენ ადულებული წყლით. ესაო და კუქს უხდება, ღეზინფექციის უმეგობარ. რა აქვს ჩემს კუქს სადენინფექციო? მე შენ ვატყვი და კუქი არ ამეშალოს ნაირნაირი საქმელებით! არხინდა ივავით, ქვასაც კი მოინებებს ჩემი კუქი, ოღონდ კი ვაღიაროს.

არ მომწონს არავითარი არჩევნები, რადგან ჩემი კანდიდატურა, სულ თავში რომ ურტყათ, არავის გაახსენდება.

არ მომწონს ჩემი სახლის პატრონი, რადგან კატამ რომ თევში ვადმოუფლოს მაგიდიდან. მე დამპარალგნს— იმის ბრალია, ფულს თავის დროზე არ იძლევა, შიმშილით მკლავს. კატაც მშობიარა, ნერვიულობს და თედშეს მიმტრევესო. ან კიდევ, მუცელს რომ აეშალოს, მე მომადგება და მღანაშლავს— ფულს არ მაძლევს, მდარე ხორცის მტი ვერ ვიყიდე და ამიტომ ვცვდები.

მე არ მომწონს საერთოდ შტატების შემცირება. ეს იმიტომ, რომ ყოველთვის პირველი კანდიდატი მე ვარ შემცირების დროს.

არ მომწონს ჩვენი ვამპის შეხვედრა, რადგან ქუდთან ერთად თმაც რომ მოვიგლიჯო და საღამი მიქსე, არ მიპასუხებს, მიდის ქანდაკებასავეთ. ხალხი მიყურობს და იციანს.

მე არ მომწონს, მაგალითად, ჩვენი თეატრების რეპერტუარი ზამთრის სეზონში, რადგან საველებულაო პალტოს ვახდა. არ მომწონს, ვერ ერთი იმიტომ, რომ სამე მასური (გინდა თუ არ გინდა, გაქვს თუ არ გაქვს) უნდა ვადიხავო. ვარდა ამისა, პალტოს სარჩული ისეა დაბდღენილი, რომ სათანახვანი გაძრობას უნდა და ორი საათს ჩაცმეს. შემდეგ, პალტოს ქვეშ ისეთი მოკანშული ვარ რომ „გულ-შავარი“ — არაბა დფვრთხება, რომ შემომხედოს.

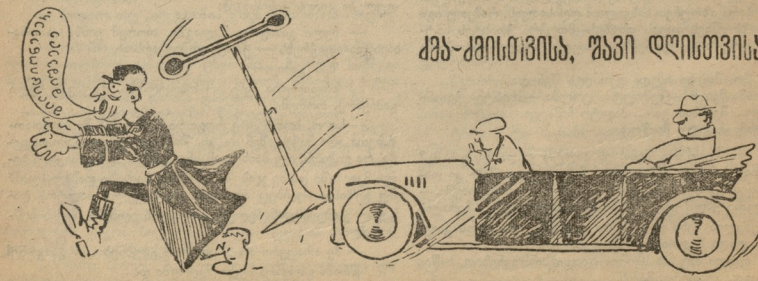
მე არ მომწონს, რომ მეპატიყვებიან დიღოს აბიბი ოჯახში, ხოლო როცა მივალ, დაიწყება ბოღისშის მოხდა სადილი ქე მოვასწარითო. სადაც არ მივედი და როღისც არ მივედი სადილს ყოველგან მასწრებენ. აღარ ვიცი როღის სქამენ სადილს? იქნება შეუადამეზე, როცა მე, არა ქით გამოღლებული დიასახლისის ენაწყლიანობისაგან, ვამოვალ ვარეთ და კარებს გამოვიხურა?

არც მამაჩემი მომწონს ამ ბოლო დროს. ია დილი აიკიდებს ვულა-ნახაღს და ჩამომიდგება სახლში მოქაულოვით, როცა გინებენ მ პურის ქერქის მეტს ვერაფერ ნახავთ, მიკოსკოპითაც რომ უტყვიოთ.

არ მომწონს ბოლო დროს ჩემი დანიშნულიც. სამი თვე დანიშნული ვარ და გფხვციებით პატრონსებას, სამოკამ დე ვაქიოვებული ნახვსავლი გამომოგზავნა. ამას უნდა და ესმარო, უმეშავაზარო. იმას ტანისამოსი აკლიათ, ამას და პატრონებულს ჰყავს ქმარი და სადილის ფული მიეციო სასიღდროს ქვალეა აქვს და ექიმი მოუყვანეთ. (რად დროს მისი წამლობაა? ხარბახანი რომ ისროლოთ ბუზი ვაფერნახავით მოუყურება! კამეჩი რომ დანახვით, პეგე ლა ევანება!)

საერთოდ მამ ბოლო დროს ჩემი თავიც არ მომწონს რადგან ჰამის მდა მოპატება და ესაზით შემდგეში რა მე ხდება.

სეგერი—ბენ—შეიბ.

კავ-კინოსონა, შავი დღისთონა

„არჩევნები“

პირთი ურამი უეზა

ჯღარბას ტყიდან შეშა მოჰქონდა.
 — საიდან მოგაქ შეშა?
 — მაღაზიიდან! — მიუგო მას-
 ჩობით მეველს ჯღარბამ.
 — მაშ კარგი, რაკი მაღაზიიდან
 მოგაქ, აბა მიჩვენე შენი ნიხართუა,
 ბარათი!
 — ემსათანი!
 ჯღარბამ ამოიღო ბარათი და
 აჩვენა.
 — აქ ორი მანეთი კიდევ აკლია...
 — რათა, კაცო? მანეთად ღირს და
 მივეცი კიდევ, ორი მანეთი რიღა-
 სია?
 — ეგ იმისა, რო მოჭრილი ხეჭვი
 მოგაქს, აქ კი ნათქვამია — ნაყარითა.
 — რას ამზობ, კაცი!..
 — ხევრს ნუ ლაპარაკობ, ამოიღე.
 ჯღარბამ გაქემა ჯიბეები და ვერა-
 ფერი იპოვნა:
 — შინ მოდი და იქ მოგეცე...
 — მაშ მამე ცული და შერ თვითონ
 მომიტა სახლში. როცა მომიტან ორ
 მანეთს, ცულს დაგიბრუნებ და ბი-

ლეთსაც წაეჭირე, რომ ორი მანეთი
 გადახდილია.
 ჯღარბამ შინ მიუტანა ფული, ბა-
 ლეთზე მიველემ ჯგარი გაუქეთა და
 ცული დაუბრუნა.
 — დამშვიდებულ ჯღარბას მიაქქ
 ურმით შეშა.
 გზაში შეხვდა მეტყვემე—მეველემე-
 ბის უფროსი.
 — ვინ მოგცა ნება მაგდენი შეშის
 წაშობებისა?
 — მეტყვეთა უფროსმა! — და
 უჩვენა ბილეთი.
 — მეგე, აქ დამალი სწერია, შენ
 კი ახალი რეცხილა მოგეჭირა.
 — არა, ლმერთს გეფიცები, მოჭრი-
 ლა იყო.
 — ვისგან იყო მოჭრილი? ლმერ-
 თი ხომ არ მოსჭრიდა?
 ჯღარბამ თავი დამნაშავეთი იქნა
 და წვერობოტხილი ენით წაიღულ-
 ლუტა:
 — თუ იკ ის იცით რო ლმერთი არ
 მოსჭრიდა, შე დალოცვილო, ის რა-
 ტია დიარ იცით, რომ თუ ზილეთს მა-

ძლევთ და ფულს მახდენინებთ, ლმე-
 რთი ციდან კი არ ჩამომიჭრის დაქ-
 რილ შეშას, ტყეში ნუდა მოჭერა.
 — ხუთი პრეთი კიდევ უნდა გე-
 დაიხადო...
 — სად მ.ჭეს, კაცო!...—შეპყვირა
 ჯღარბამ.
 — მომეცი ცული, გააჩენ...
 მეტყვემე (უფლი გამართო და წა-
 ვიღო).
 მიუტანა ჯღარბამ ხუთი მანეთი მე-
 ტყვეს და უთხრა, ბილეთში ჩაწერე,
 რომ გადახდილიაო.
 მეტყვემე: ჯგარი დაუსვა.

ეხლა სულ დამშვიდებით წაიღო
 ქალაქში ჯღარბამ შეშა. გზაში ვიღაც
 კაცი შეხვდა და უთხრა:
 — მოიცა.
 — რა ვინდა?
 — ბაგი არ უნდა გადაიხადო ჰა-
 ლაქში შესატანი?
 — აი დაგწყველა ლმერთმა! ამ ვე-
 რინა ჩემ ბაგ თს ორი ჯგარი ახსნ
 და...
 — ჰო და მესამეც უნდა უშვევლად!
 — უთხრა ვიღაცამ.
 — რამდენი უნდა გადავიხადო
 — მანეთი.
 — აჰა, ჯანდაბას შენი თავი,
 ოღონდ ჯგარი დაუსვი.
 უსწინამაც დაუსვა ბართზე ჯგე-
 რი და ჯღარბამ დაიშვიდა გული:
 — რაკი სამი ჯგარი აქ ჩემ ქა-
 ლადეს, ეხლა გზა ყველან სხნილი
 იქნება ჩემოვის!
 ქალაქის პირში რო შევიდა, იქაც
 დააყენეს:
 — აბა, ბაგი გადაიხადე —უთხრენ
 მას.

— აკი გადაიხადე? — და უჩვენა
 ქალადი: აი აბა ამ ჯგერებს უყურე
 — რაში მესაქურობა ეგ ჯგერები,
 ჩვენგან უნდა აიღო ბარათი —მანე-
 თად ჰპირს.
 — რას ამზობ კაცო, ეხლა მივეცი
 აგე იქ, მალაქ გააჩე; მითხრა ბა-
 გიოა!
 — იმას უხუჭობია.
 — ხუმრობა რასა ჰქვიან, შე მა-
 მაცხოზნებულა, ჯგერები ყველა გეკო-
 სიებზე მოხსნეს და ჩემი ტყის ბარათი
 კი ვააქსეს.
 — იმას უხუმობია—მეტყი,—აკი გეუ-
 ხნები.
 — რა ვიცი, როგორ გაიგეო, როა
 დის ხუმრობაა და როდის მართა-
 თაოა?
 გადახდევინეს მანეთი.

ერთი მანეთი ტყის ბარათი, ორი
 მანეთი მეველს, ხუთი მანეთი მეტ-
 ყვეს, ერთი მანეთი ხუმრობით, ერთი
 მანეთი მართლა. გამოვიდა ათი მანე-
 თი.
 ჯღარბამ ცხრა მანეთად გაყიდა შე-
 შა და, როცა დაბრუნდა უკან შეშმა
 ძახა უჩრუოთ:
 „პირი-პარალი ჰარალოთო
 ერთი მანეთის ზარალოთო“...
 ფეშანგი.

ხარჯების შეფერვა

გამაგირიდან კაპიკოვ აღარ ბრჩე-
ბოლა. ამან მაიძულა ხარჯები შე-
შემტყობებია და გამეტარებია შემდე-
გი ღონისძიება:

პალტოს მაგიერ ჩავიციე „პოლ-
შუბია“. მოკლეა; უფრო იაფია.

უწინ მთელი კოლოფი „პაპიროსი
სანკოთა“ მქონდა და ყველა ძიარი-
შედეგად; 27 კპ. არაფრით ვეგაღებდი...
ესლა ჯებში ხელი კოლოფი მაქვს,
(ნუ გეშინიათ — თითქოს ეს ხარჯე-
ბის გაზრდა იყოს!) თითო კოლოფ მ
თითო ცალი პაპიროსი დევს თბლათ.
როცა კოლოფს ამოვიღებ და ხელებს
განომიშვებენ, მე თავაზიანათ ფეხე-
ბიბი:

— უცაქრავთ, შარს ეს ერთი-
ლა ცალი პაპიროსი ჩაჩინილა; მეტი არა
მაქვს! — ასე ვადვივარ იოლათ.

უწინ კვირაში ორჯერ ვიპასუ-
ვდი წვერს. ესლა ვევე ორი თვე იქ-
ნება საპარაკმებროში არ შევესულ-
ვარ და არც სახლში მიხლავდითარ-
ბია „გალაზნებაზე“. თმა და წვერი
ახალგაზრდა ბერივით მოფუჭვი. კა
შაუწნოებს, მაგრამ... ხარჯების შეფ-
ერვაბა. სირცხვილის თავიდან ასა-
შორებლათ, მკლავზე „ტრაფირ“ გა-
ვიცეთო... ყველას ჰგონია, თითქოს
ვინმე მოკეთე მომიკვდა და წვერ-
ულვაშიც იმიტომ მაქვს მოშვებულია.

სტუმრობა სხვისის ძალიან შემიყ-
ვარდა (ეს უწინაც მიყვარდა) სადი-
ლობის დროს. როცა სამსახურიდან
დაბრუნდება ოჯახის კაცი, მე შორ-
დან ვუთვალავალვებ და ხანებოი სა-
ათის შემდეგ კარებზე ვუკაცუწნებ.
აგვართ, საგრძნობლათ შევა-
ცირე ხარჯები.

მუშტარი— როგორ?! ახეთი დახეული ხელთათმა-
ნი და ისიც სამი მანეთი?
ნოქარი— შე დალოცვილო, რა გეცვივხვ? მაგაზე
უფრო დახეული გავვისლდება მაგ ფასათ!

„გიკვოტიყვი“

ტო-რამა რომ თბილისში ჩამოდილათ.— ეს ერთი
თვით დარე ვაგო ვყველა ყრუმ და ყველა ბრამბ.
ამ საქმეში განსაკუთრებული დეაწლი მიუძღვის ფ-
ტელეგრატის უწყებას, რომელიც ყველა წერილებზე მრ-
ვლტანაულო ითბის სიერათულთ ურტყამდა შტეკმე-
ლებს: „იხდის განიხთიზოთი ტო-რამა“.

— გიპროტოში შოგაონებული ძილიათ, — განაცხა-
და ერთმა ექიმმა, როცა მას ამის შესახებ ჰკითხეს ძილზე
ვის რთ უნდა შოგაონებია. მე ვაცხადებ საქვეყნოა, რო-
ცა ამას მოიხსენებენ ყოველთვის დაივინებ. მარტო მე კი
არა მთელი დაწესებულებები არიან, რომ სძინავთ კარ-
ხანი. მაგალიათად, როდესაც მუშაკობის სამშრობელოდან
ვიღაც „პეტროსანამა“ 20.000 მანეთი მოიპარა, მაშინ შე-
ნობის ყველა დარაჯებს განიხორცილათ ექინათ.

ფულთმაც იცის თუმცე ძილი: ერთხელ სიფველში დე-
ბეშით ვავცხადებ ფული. ფულს გზაში ძილი მოსკლია
და დანიშნულების ადგოლას მხოლოდ ერთი თვის შემდეგ
მიიღებ.

ტო-რამა არ ეთანხმება არც ერთ ექიმს და ამბობს:
გიპროტოში — ქათმის ზურგზე წიქვევა არისო.

მე ვაცხადებ: ქათამს არა თუ ზურგზე წიქვევაქვს;
არამედ მას დაეკლავ, შეეწავა და შეეკამ კილცა.

ტო-რამა ამბობს — მე გამოვიყვან ცირკში ბებერ
ქლექიან და კბილებ ჩაყრო ლომებს. თუ ისინი წმას არ
აზიოლებენ და დაწვენებინ, მე მათ ჯოხს მეუწიხებენ და
ავაყენებ. ეს არის ჩემი გიპროტოზორობათ.

მე ვამბობ — ბებერი და მომაკვდავი ლომები იწვეწ
თავისთვის, რას ერთი იმ უბედურებს. ისინი უჩემოლად
დაიძინებენ, მაგრამ თუ ვინმე ექვს შეტრანს ჩემს გიპრო-
ტოზორობაში დაუდარაჯოს ლომებს და ისინი დაიძინე-
ბენ გალომაში ჩემი შოგაონებით საკუთარი ბინიდან.

ტო-რამა ამბობს: არწიფს თუ ვინმე მომიყვანს, ფრთებს
დავაჭირა და ხელს მოვიკიდებო.

მე ვცვიტობ, — რომ ანდენ წველებს სჯოობა ესრო-
ლო არწიფს თოფი და არ უყურა მის საცილობას. ამით
იგი გადავა სამოდამო გიპროტოზოში.

ტო-რამა აცხადებს: მე ვიჩხვებელი ნემსს ამ მახათს
და ტყვიელს არ ეგობრობო.

მე ვამტყობებ: ზოგიერთ ცაცხ ნემსი კი არა, ხიშტი
რომ ჰკრა მინც არაფრის იგრძნობს. მაგალიათად: მე ვი-
ნკობ ერთი სურათების დაწესებულების ფალავანს, რო-
მელსაც ბევრჯერ უჩხვებდეს, მაგრამ არც ტყვილი იგ-
რძნობა და არაფერი უჩხვოდ არ გაუბერტყავა.

მე ვჯობობარ ტო-რამას და არ შედევიარ ბებერ
უფულო და ცნობისმოყვარე კაცის ცოდვაში.

ტო.

„მეცნიერება და ტენიკა“

დაწესებულებებში ვახშირდა პალტოების ქურდობა.
(გაზეთიდან)

ლმეასი როსროხაის არომატი პალტოების
აურდოვის წინადადება.

„დასჯეპეპა“

მოქმედება სწორიობის საწირის თემალმასკოში.

გლები: — ამბანავო!
თავ-რე: — რა გენბავს?
გლები: — დევილუბე კაცოი კაცი, დევილუბე, ერთი კაჩეი მუყადა და დემბელუბა, აქეთ ვეცი, იქით ვეცი და მითხრეს: — ჩაღი დამზღვევ სალაროში და ფულს მოაკემნო. არა, მეც ქე მიგნეღი, რომ — მე კაჩეი დემბელუბა და არაკეინიძე რიხა მომცემს ფულსო, — მარა მიონქ წვედღი. მითხრა, რომაო: — წაღი აღმასკოში, მომობანე მოწობა და ფულს მოაკემნო, ეხლა ქე შევედი აქინე, — მოწობა მიჩდა.
თავ-რე: — რითი მოკვდა? მატრე-

ბელს ხომ არ მოუკლავს?
გლები: — რასა ბრძანებთ, ბატონო! კაქევი ჩეი კამეჩის გულსათვის ამევიღოდა ძიროვის თაქუნი?
თავ-რე: — მამ რითინ მოკვდა?
გლები: — რაი ვიცი შენი ქიოიგე... მოკვდა კი და...
თავ-რე: — მარტო სიკვდილ არ კმარა. სხვა რაიგე საბუთი უნდა გჭონდეს.
გლები: — სიკვდილზე მეტი საბუთი რა იქნება?
თავ-რე: — ეგ მშრალი სიტყვა საბუთად არ გამოგადგება. მოწობას

ვერი მიიღობთ; მორჩა და გათავდა. მიბრძანდითი (გლები გადის. შემოდის მეორე გლები).

მეორე გლები: (რომელსაც ხელში უჭირავს მოწობის რუკები — მიესალმება: მოწობა უნდა მომცეთ, შენი ქიოიგე.

თავ-რე: — რისა?
მეორე გლები: — რისი, შენი ქიოიგე, და დღეს მოზვერი გოუ შეი მთავი შეღეს შეუქამია და წვედი დამზღვევ სალაროში, დახმარება მიჩდა; იქინე მომთხოვეთ თქვენი მოწობა რომ მოზვერი მართლა დემბელუბა.

თავ-რე: — ეგ საბუთი არ კმარა; მოწმე უნდა გყავდეს.

მეორე გლები — (გაქვირებულად): — რისი მოწმეები, შენი ქიოიგე! მგლების მეტი ვინ იქნება და იგი; და მგლებს ხომ ვერ მევიყვან მოწმეთ?

თავ-რე: — მგლებს კი არ უჯგოთ, მოწმე უნდა გყავდეს, მოწმე!

მეორე გლები: — იმე, შე დალოცვილო რაფერი ლაპარაკო! რავე გგონია ახლა შენ, ი მგლები მოზვერის, რომ ტამდენ, დეიბარბდენ ვინმის და ეტყოდენ, რომ შენ იყურე და მერე მოწმობის ალების დროს უმოწმე ამის პატრონსო?

თავ-რე: — სამ წელწინ და სამ თეეს რომ ილაპარაკო, აქინე მოწმობას მიონქ ვერ მიიღებ, სჯობს წახვი-თა საწმე შეილდე; მორჩა და გათავდა. (გლები მიდის)

ივანე: — შენი ქიოიგე, ერთი ხარი მუყადა და ისიც კლდეზე გადადგორდა და მოკვდა. ამ ხალხმა დინახა ეს ამბავი და ახლა კი მოწობა უნდა მომცეთ, რომ დამზღვევი სალაროა თუ არა ჯანდაბა, იქიდან იქნება რიი კაქეიკი მომცენ; უნდა მომცენ, ამა ტყულა მუყადა ხარები დაზღვეული?
თავ-რე: — (მოწმეებს) საღ იყავით თქვენ მაშინ, როდესაც ეს შემთხვევა მოხდა?

მოწმე: — ჩვენ, შენი ქიოიგე, დღეს მიჩდა რისი ცხნადითი, ცოტა შევისვენეთ პურის ქიმას შეუღლებით, — ვეიხნედით და გადმოგორდა კლდიდან რაცხა და იქინე ჩვენ ახლოს დაეცა...

თავ-რე: — როგორ... როგორ... თეითინ დაგორდა?

ივანე: — ამა შე არ ვევიღვარ იქინე რომ შე დამეგორებია და ვიცო რომ არც შენ იქნებოდით და ამა ვინ ემშვიკი დაგორებდა? მომცეთი მოწმობა.

თავ-რე: — ვერა, მოწმობას ვერ მოგცემთ.

ივანე: — რეიზა არ მომცემთ ვითომ?

თავ-რე: — ეს მე რა ვიცი; მოწმობა არ მოგცემნო... მორჩა და გათავდა, მიბრძანდით.

ივანე: — ვი, ვი ვერე ქენით და გაისათ კილდე შემეცრან დასაზღვევ ფულს ისე ავიმენდა თჯახი. (მიდის გულ მოსული).

შ ა თ ე რ ა კ ი

— გაივთ ჩემი ოინი? ვაჰ, რა ხათას გადავრჩი პაზირი! ის იყო რალა, ის ლევოვიჩი რომ ვაგებულეიყო, მამერტალნათ ეტადეით სავიოის მივიღოდი, უხსარებოთ ამ ჩემ ნუგზარ სულს ეშმაკ ვიძლედი მაშ!

მაგარმ ჰუსურში ისეც ყისმანია იმეწუვა: ფისტრონი ფლოშიც ვამოღდა და ის ბემურაზი ლეოვიჩი არ გავიარა და, მამადისინ ის ახმახიც ხანჯალს მიატანდა, მე ღრა ჩაივრი და გაცქტუნდი. ყოჩაღთ კი მივიტოვი აი; ისე გავიზოდი რომა მოსკოვის კონკაც კი ვერ მამეწყოდა!

ახრიზამანში ჩემი ბრალი კი იყო; არა, შე ახმახო ჩემო თავო, რასა სძვრები იმ შკადში? მოგისწრო, თოო მოგისწროს, აკოშვიდან გადავევრ და წიდი, თავს ხათაში რახე იგდემ?..

ერიაა, თქვენ ისე პარაიონები მიყურებთ, რომ გეტყობათ არც კი გავგიათ თუ რა ხათა ვადასმდა: იმ შკადის ამბავს გებნებით რალა, კურაკ მიკიამ რო გავიდა და ჰამაც მე დავეცათ მიზაყოლა, არ გავგიათ? ვა, ვერე თქვით რალა, თავიდან ჩაგბეზულბულით, თორემ ისე რას გავიგებთ?

ხომ იცით, კურაკ მიკია სპეციალ დაყენეს: ერთ ტრესტე იაკეი ძეა-აკე: იწოვა, პურმაპოლი ქამეს, ჩორჩო-კურჩო, პაიტი-ქეფდ და ჰუსურში საქვე მამერტალნათ გაცემდა: ერთ ღლეს, ეს ჩვენი მემწვანილე მიკია სპეციალ დაყენეს: სამი მეტრო პორტუგელი დაიჭირა, ლაქიოონ აეტრამბალიშე ჩაჯდა, კასტუმი, რამე-ყველაფერი ჩაერთა და ბოლოს ქეიფობა და დარღინანდობაც დაიწყო. რა მიგებს სულ არტოში და ნუშერებში ათენებდა. ბოლოს ერთი ნუგზარი მამინისტკა ეშუვა და ამისთან დაიწყო ხოით-თირობები.

თავის ცოლი შუშანა? სულ დაივიწყდა, ჩხუბი და ყალ-მაყალი დაუწყო, ზაქვი წასვლას და გაყრას იმეტკრებოდა.

ჰუსურში შუშანამაც ახლაეღენია ვაუკეთა, მიკიანზე გული ათავრა და სხვავან გართობაზე დაიწყო ლაპარაკი. —გაგინბოი გეჭნებთ, წიანთ მე და შუშანას ერთმანეთში ანგარიში გეჭნება, ის—ჩემი გულის სიყმე იყო,—მე—იმისი პაიფი და პირის ზიარება. ახში ისე ძველი მართიფათი მოვიგონეთ, ერთმანეთისა ვაგებდეთ.

აქ კი ტოკ დაეარტათ, ვა, ბლენ, ყველაფერი რომ გიხიზათ ხომ კურაკ მიკიას ვაგებდა? მერე შუა მოდი და ეირი ტალახიდან ავიყენებ, ყალმაყალს არ მომიშლის.

ნუ, სლოვომ ასეთი ამბავი მოხდა, იმ ზაპრუმალ დღესაც: მხედება შუშანა და მებნება:

— საქულჯან, დღეს აყიღინაზე უნდა მოხვიდე, მიკია დეეჟონია, ამაომ არ მოვა, ჰამაც პადაზერნია მაქვს, რომ ის თავის მამინისტკის, მინერეიკში მიდის და მეც სამაგერიო უნდა გადაუაღდო!

— ვა, ჩემი სიყმე შენ გენაცვალოს, რახან მიკიან მთელი ლამით ზანიტი ყოფილა, ჩვენც გათენებამდისინ ლახათინი ღრა გავატაროთ მეთქი. წავეყვი. მთელ ლამეს დოირინი გეჭნდა. ევინო მეტი მამივიდა, ჰოპოპინი აუშვი და პანგლობა დაიწყო. აღარ მახსოვს როგორ დაევიძინე.

ერთიც ენახოთ, ვიღაცა მალეიქებს, მეჯაჯგურება, კრაობლიან მაგდებს—ჯხადამ შუშანა.

— საქულჯან, დავიღუვით, გათენებულა, მიკია მოვიდა და კარებს აბრახუნებო. ადექი და ამ ნიმუტში ამ შკადში მამევიყო. წამოვტე, შიმისგინთ ვილვეი, ციციორის კერეცხი ვხდები; ავდეტი და მამერტალნათ შაქვერ შკადში. შუშანამ ჩამეკრა და გასაღები ვამაპძო. მიკია კი კარებს აბრახუნებს:

— შუშან, შე ქოჯკის დანარჩენო, გამიღე რალა, არ გესმის?

— შამოდი მიკი, შამოდი, უტე გამიღია? შამოვიდა, ვერე გაჯავრდა, ჰამა ბოლოს იძხის:

— ბებია, იმ კაცმა მუშტები მცმეა თავში!
 — უი, ხელები გაუხსნე ჭინდა შენა გცმეა...
 — განმარო ხელები ვინდა და იმბრამაც მეტკინა ახე ძლიერ...

— შუშანჯან, საქვე ფინთათ არის, ჰუსურში სპეცობამ დაძლევა, რასტარატ მამივიდა, ეხლა ექსტრენი რევიზია დაბარტეს და თუ დღესვე ასი ჩერგონცი არ შევიტანე, მამერტალნათ ჰგოტკავენო!

— უი, ჩემს თვალეს, მამ ეხლა რა უნდა ჰქნა?
 — ის უნდა ვქნა, რომ მუშტარი უტე მამიყენია და ეს მეზელი უნდა გავყილო, ჰამაც სამკაული, ტანისამოსი რამე, ახში ის თუმინსა გეშოვა.

— ეს რი თქო, პაღუნაში დაუძება და რაც რომ იარ-მუკანი სტარი აღოვები და სპეკულიანტებია სულ სახლში შამოვიკა. ტოროვი დაიწყეს. მე პლევი-მელთი მამიდა, ვხედამ ვიყილები რალა, სტარი ამოყების ლუკმა იხუდა,

— ხურდა არა მაქვს და მანეთს ხომ ვერ გარქებ?
 — მარქე ეს მანეთი და მიიღე ერთი წლის განმადლობაში თავისუფალი ვიქნები შენგან.

— ძია: — აბა ვინ გამოცინობს ამ ამოცანას: „ხდვას და არ იძვრის... როდის წავა აღაზნა უწყისი.“
ბავშვები: (ერთხმად): — ქუთაისის მატარებელია, ძია!

ამ ხელას დაეცკათ მაყოლებენ. ამას რა უშვან? რომ გავა-
 ლინ შკაფი და მზახონ? გეროდები გაუძღვან? ჰამაც ეს
 საცკლებიანი კაცი ამისთანა აჩიან ხალხში? დანდი სა-
 ქული, ქაფური ვახდი, წროწინთი იქიცი, თავისი სორო
 მოიბნენ—შაფერი და გადარჩი... საქმეში ხარ? აღასარუ-
 ლე მოდის, ჩუბათ ლოცვებს ეკითხულოფ, ცოდვებს ე-
 ნანიფეფ, მიქელ გაბრიელს აუღს ებარეფ... ბოლოს ერთი
 ახმაი ებნება: — რა მოგეფ ამ შკაფში?

— ყოჩაღ, ძმაო, თუ, მართლაც, ამდენი ხანია მხოლ-
 რე ხარ და გერე გაფლანგვისათვის ციხეში არ ყოფილხარ!
 — რას ვაფლანგავდი, როცა ჩვენს საღაროში ფუ-
 ლი არახოდეს არ არის!

— თუც თუმანი, კარგი საქონელია, მკვიდრი, ნამდვი-
 ლი ვეჯი რამეა, იყიდ, შგარება. ნახე რაღა, რა პოლი-
 პრიანი რამეა, შუმან, გასალები სდ არის, გააღე შიგნი-
 დანაც ნახოს!..

შუმანას ენა ებნება პასუსს არ აძლევს.
 — შუმან მეთქი, ახარ რა სტალბნიაგი მოგესალა? —
 გასალები მიატა, შკაფი ვაჯდო...

— გასალები სლესართან გამიგზავნია, წვევრი მოსტყ-
 და, გააკეთებს და სოლოზურე მხათ იტენება... ჰამა თუ შკა-
 ფის ყოფა უნდა, გარედან კი არა სჩანს რა საქონელია?,
 იყიდოს რაღა, სოლოზურე კი გასალებსაც მიეცემ და შკაფ-
 საც.

ამაზე ის მუშტარი სალოდანი ვახდა, პუზურში ხუთ-
 მეტ თუმანში მორიდუნენ, სხვიგმაც სხვა რამეები იყიდეს.
 ბოლოს ერთი შურუმ-მურუმე იძიხის:

— ის კასტუმი ვალიდოს? რა ღირს?... ჩემ კასტუმზე
 ებნება რაღა, ვერდამ სულთი, ზორციით და ტრანსანოსით
 ვიყიდები! გულში ვიძიხი ვღსუსს საქულე, ეს რა ხათაში
 ჩავარდი შე ბემურაზო, ჰამაც ქირის ოფლი მასჩამ.

კასტუმზე გამიყიდეს. ტურეგი ვათავდა. ყველამ
 თავის ხარბოუსი დაავლო ხელი და წავიდა. იმ ახმა-
 მაც მუშებს დაუძახა და მე და შკაფი მიეყვანათ. მე ვი-
 ტრუნები, შუმანა ჩალიზობს ნუ წაილებთო, ჰამა არ
 იშლიან. ბოლოს ვთქვი: —თოდ წამიღონ, აქ ყალ-მა-
 ყალს, ისეფ მუშტარის სახში შარცხენა მორჩენია, აქ
 მოვებრეფ რამეს მეთქი. ამეყის... მუშა იძიხის:

— ვი რა მიმიდა ეს ოხრათ დსაჩრენი, გამეყთებელი
 შიგა ზისო?

აკი გებნები კარგი მასალა მეთქი მძიმე იმიტომა
 რომ კოქია... ერთის სიტყვი,წამიღეს რაღა,
 მთელი ვალიდონცი გამატარეს—ბოლოს ერთ პერეულ-
 საში შამიტანეს, კიბებზეც ატანის დროს ერთი ორჯერ
 დამავდეს და ლახათიანთ დავიბეფე, სრალაში დამავ-
 დეს, ჰამა მხას არ ამომიღებინეს? ლოქო ვარ, შიცილე-
 ბული, კუბაში ვეზივარ და ახრხამანს ისე უციღო...

საღამოდისან ამ ფეჯოჯონთში ვიყავი... ბოლოს თუ-
 რემ გასალები მოტუნენათ იმ ამხანის ცოლმა შკაფი
 გაალო... შხვიგდენ, შამამხედა, გული გაუსქდა, ყვირილი
 დაიწყათ:

— ლუშკა ვანიჭე, პაეაუსტა მამეშველე, შკაფში
 მიქელ-გაბრიელი შამეჭრალო; ეს რა თუო გული ვაწვიე-
 და და ზღარია მოაღინა, მე გამოვარდი, მინდა გვიტყე,
 ჰამა მამენტანთ იმ ახმაზმა მტაცა ხელი, დამიღრიალა
 და მკლავის სიგრე ისემე მამადო,—ლეგროვი რაღა:

— ანტი მანდიტ, რახზონიკ, ვე რა შტუკა გეც-
 ნიაო?!.. ტკაც, მაგრამ ლეგროვი არ ვავარდა—ანტიკ-
 ვან, მამ ხანჯალი მომეცი რომ ლორიით დაეკლაო და
 გავარდა მეორე ოთახში... მე შიშისგინო, შიშოც კი და-
 მავიწყდა, ვაგულე კარი და გამოვიტყე....

ახში მთლიან ვადავრბოდი ჰამა, სიზხოლის დროს
 მილიციონს დავეჯახე და გამოვლიძიე, იმ ბემურაზს, იმას
 კიდევ ჩემი შეზინდა, სემფორის ხელი გაუშოდა გარბის
 ყვირილით:—მილიციონეერ, მიმეღეთ, გეცემი გამო-
 ტყეულანო, თან მუშტუკს უტარას. ტრევევა დაარტყეს,
 შემომხეცინენ და დამიჭირეს... ვაჰხ, ესეც ახალი
 ხათა იყო რაღა; ბოლოს ერთი ჭკვიანური რამე მოვიგონე
 და ებნები მეთქი გახში რახზონიკ ვინმეებმა დამიჭირა
 ტრანსამოსი ვამხადეს და აქეთ გაბაჩენენ, იმით მოვდე-
 დი და თქვენ კი მიჭერთ? სადაურა ზაკონა მეთქი? დს-
 მიჯერეს, ფაიტონს დაუძახეს და სახლში მიმიყვანეს.

გადავიჩრი რაღა, ნეგრემენ სიცილოს გადავიჩრი,
 ჰამა, ხრანჩისეკ ბნედა კი დამიწედა ამტოლ შიშისგინ-
 თა.

ხელა ივით რას გებნებით? ჩემი მძა კაცები ხართ,
 ქვეაზე მინდა დავარიგოთ: ცხოვრებაში ფრთხილთ
 იყავით, თუ სხვის ცოდობთან თანაურთის დეჭრა ვინ-
 დათ, თოდ, დაიჭით, ჰამა სხვის შკაფებში არ შესჭირეთ.
 თორემ ფაეთრაკი არ ავცდებთ... ჰამაც ხართი დამდო-
 და ეს ამბავი ფარსადანის ყურში არ ჩაიხვიოთ.

ფარსადან.

„გუბერ-ბროტინი“

დაუსრულებელი მახსროვანი

სცენა წარმოადგენს მელოთონთა კავშირის ტენი-
ვურ მომუშავეების ოთახს, სადაც საბებო მანქანათა
წის ფაქტორა და პულერ-პამაფის იცხებს ხახვზე; მათი
ბუტერ-ბროტის მიირთმევენ.

ფაქტორა: სად გაიბაბას არის გიორგი? სვოლონი; ონ
ესეგებთ აპაზლივანტ ნა სლუტებ!

მატიკო: (სტატისტიკოსი)—ახლა ჩვენზე რომ
ესთქვით — ათ საათზე მოგებრანდებით ხოლმე; ის, მე-
ნი, ვერ ასწრებს ქაჩხებში ქალაღლებს წაღებას და
მეორე დღით აღრე არივებს, ალხად ამიტომ დავივიანა.

ფაქტორა: ჩვენი თავი შეადარა იმ მაღლიშვას! დავე
პლევატ ნე ხაზე ნა ნეფო; მუჯავრებია... ტღუ! (შემოდის
გიორგი—შეკრიკავს).

მატიკო: რატომ დივივიანე? ჩვენ ამოდენა საქმე
გვაქვს და შენ კი ბარიშნავით გვიან მოდიხარ სამსა-
ხურში?

ფაქტორა: (ყვირილით) — რამდენჯერ მითქვას
შენთვის! — დროზე მოდი სამსახურში-მეოთქი? ვასწი
ჩქარა და წყალი მომიტანე.

მატიკო: მოიცა, ჯერ ეს ქალაღლები აიღე და იმ მა-
გიდაზე დაიღვი.

ფაქტორა: შემომიტანე ჩი და — ბუტერ-ბროტის;
შენს გლოდინში მე ჯერ პური არ მიჭამია.

გიორგი: (გაშტერებული) — კაცო, მშმშმშიკათ,
ერთი ცოტა სსსსსული ააამოვიღევა.

ფაქტორა: (გაჯავრებით)—რაო! ხედავთ?! წაიღე და
რასაც გიბრძანებ ჩქარა შეასრულე, თორემ... (გიორგი
მიდის).

მატიკო: ჩემთვისაც წამოიღე, გიორგი... (გადის)
ფაქტორა: (უძახის ბილიოთეკარს)—მიტო, გამოი-
ღე აქეთ!

მიტო: რა გინდა?

ფაქტორა: ერთი ეს განთავისუფლე; რა უნდა რომ
ასწულა და თავზე დაგედგომა! (უჩვენებს შემოსულ მე-
ნიზე).

მიტო: (მუშას) რა გნებათ თქვენ?

მუშა: რა და, მთელი საათი ვდგევარ აქ და ესენი
აჟივანთ ალთა-ბალოთაზე ლაბაოკობენ,—ყურადღე-
ბას არ მაქცევენ, სულ გასცოცხე, ორთა აქედან. ერთი
დღეას იღინება, მეორე მუშებს მახსრად იღლებს, პირდ-
პირ არ შემოგვადვენ, ზურგს მოგაქცევენ და სწორ
პასუხს არ იძლევიან.

მიტო: მართალია—ჩემი მოვალეობა მხოლოდ ბიბ-
ლიოთეკარობაა, მაგრამ ესენი თავიანთ საქმეზე მამუ-
შავენენ; ისე მიანც რა გნებათ?

მუშა: ქალაღი შემოვიტანე და თავეჯდომარემ
ამათთან გამოგზავნი, ესენი კი....

ფაქტორა: მიტო, მუშას თავი გაიანება და ერთი იმ
ქალს დამიძახე... მარა, თეთონი მოდის ავტო.

ქალაღი: (აკოცებს ფაქტორას) — რა თავისუფლე-
ბა ყოფილა თქვენთან, თითქოს საკუთარ ოთახში იჯდე!

ფაქტორა: მდინა ვუტერებ ყველას! კაკოი ღურაკ
სმეტე დატ ზამეჩანეი! (შემოდის გიორგი).

გიორგი: ვა! ფაქტო, შენ არ გამოგზავნე ჩაისთვის!?

ფაქტორა: პოთ, მართლა! მერემე—და რატომ არ მო-
მართი?

გიორგი: ბუტერი-ბროტია თუ რაღაც ოჩრობა, ის
არ არის... კალბასია თუ გინდა?

ფაქტორა: რა შურეი რამა ხარ, ბიჭო... მომიტანე ეს-
ლავე!

მატიკო: (გიორგის)—წყალი რატომ არ მომიტანე?

გიორგი: ვა! ათი ხელი ხომ არა მშმშაქს? (თავი-
თვის ვასვლილას) თქმქვენი ანგელოზი კი...

ფაქტორა: (შემოდის მისი მეორე ახანავი)—ფატის
ვახლავარ (აკოცებენ ერთმანეთს).

ახანავი: შენ ლორივანს ხმარობ, თუ პრასტოის?

ფაქტორა: ჩტო-ზა ასკარბლინი? რატომ იქნება უბ-
რალო? პაშლა ტი ქორტუ მატერი.

ახანავი: პო, პო, პო! რა ცული გინება გცოდინა!
არე ამ კაცის გტენია? (ანიშნავს არლოვზე) გაიკო და
იციონს.

ფაქტორა: ტუგარიში არლოვ, შენი მუბა დახეი...
დაი მზე ეტუ ბუზავუ, ატო პაშლოვ ტემე კ ტკპანა-
მატ!

მეორე მუშა: (მოთინებიდან გამოსული მათიკოს)—
უცკარკათ, მარა წინეკში აღინიშნეთ, თუ რამდენი...

მატიკო: ვოტ ჩელოვეე! ხომ ხედავ—არა მცალია,
ჯრა აღაპარაობ.

გიორგი: მე საქმეზე მივდივარ. —

ფაქტორა: ჯერ არ შეიძლება, მე საქმე მაქვს...

გიორგი: უფროსი მოგზანის.

ფაქტორა: ვინ უფროსი? რა უფროსი? მე რომ გიბრ-
ძინებ, ის გაივონე.

გიორგი: ვაპა! ასეთი ხხხათა გგვინახავთ!?

მუშემა: (გაკვივრებით) ვაპ! ეს რა ეშმავებს მოუცა-
ლათებით აქ? ლმერთო დავგიფავრ მაგათთან (დაცინ-
ვით პირჯვარს იწერენ)... დუი ეშმაქს! (გადიან. ფაქტორა
და მათიკო თავისი ახანავებთან ასტებენ შეუკავებელ
ხაზბარს, რომელიც ისმის მთელ შინაბაშ).

იოქახური.

ტიქსტილ-ტრანსტვი

(ქართული)

დაცლილი მაქვს: ჩემი კენიანა რომ ბაზარში „პოდ-
რუქით“ გამატარებს, იქნად უფათურაკით ვერ დაე-
ბრუნდები.

ამს წინათ, შენ ხარ ჩემი ბატონი, ხმა გააგდეს ჩვენ
ქურაში ქალემა.

— ტექსტული - ტრესტში რომ შალი ჰკიდა, ბედ-
ნიერს ყოვბდა მისი პატრონობა!

შეუფლა ჩემ კენინას ზიჯი (ჭანგელი კიარა);
ატრდა სამგლე გოქიეთ: — არ ვიზოვ ყიდვას, ოღონდ
თვლი შემაველებივო.

მისანეა ჩემი კენიანა, რომ მას ვერ აჯობებს ოზურ-
გეთის სად. უფროსი პრინციპებისა და წინიანობის გატა-
რებაში.

ლოთომე ფრონტი და მივაღქმით ტრესტის ვისტაე-
კას...

შალი კიდა, მარა რა შალი, აე თვალს არ ენახება.
რავ ვეტყვი მის ქებას, თვარა ჩემი ცოლი ლ. ცირიქი-
სავით მომუშევრება კულზე.

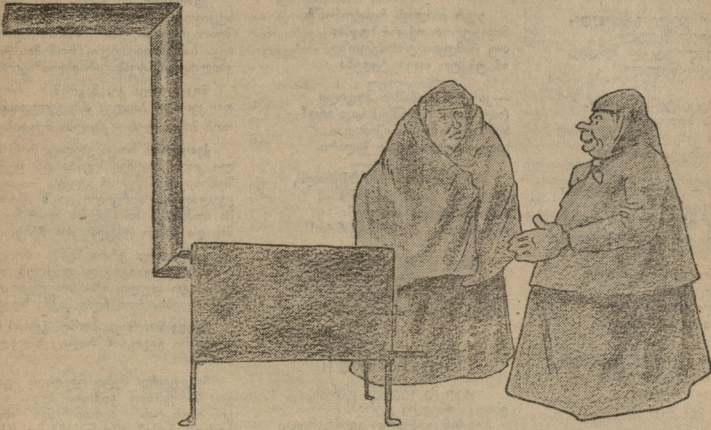
შაშურეა თხასავით თვალეები, დაალო „პუპელო“-
სავით ხხა; არ მესიამეონა მისი პოზა, გოყუყურ პოდრუქ-

გეზობლის ბრალია

„ზოგიერთი დემურები, რომლებსაც შეუხა არა აქვთ, გეზობლებს საწყობებიდან ჰპარავენ შეშას“.

- დღეს, ახეთ სიცივეში რატომ ფეჩი არ დაგინ-თია?!
- აი, იმ ჩვენმა მეზობელმა თავის „სარაიას“ დიდი ბოქლომი დააღო!

კი, მარა თქვენც არ მომიკვდეთ — ფანდალი ვერ ვაქნებინე. უტრიალუ წინდა უქაჲ, მარა სიხალისეს არ წამიკარა.

— ქალო, შორანის კიოსკის მარუსია დღეში ორ საათს არ ჩერდება კიოსკში მიუხედავთ იმისა, რომ გაზეთებს ყიდის; შენი მთელი დღე აქანე უსაქმოთ აყუდება, რა ხეირს მოუტანს ჩემს ოჯახს? ეილდი ფეხი ნუ მიწოლილხარ ამ ვისტავკას სტეკლო არ შეამტყროთ თუ არა ვერ დამისხნის ჩემი ქირისუფალი!

თუ ეს 13 მანეთიანი და 38 კაპეიკიანი შალი არ გიყიდა, დავლუნავ თავს და ჯაჲკის ხილიდან ვადავიარდები რიონში! — დამეუჭრა ცოლო.

დამეხსნა თავბრუ და იქვე ჩამოვჯექი მეჩისტეს იაშკეზე. (ოი! ყოველმა ძალამ გისხნათ სინდიკატის შერყეულ ქალისაგანს!)

ტოილით რომ ვერას გახდა, მიქნა თვალი, მომეხვია, მომიყვანა ეშხზე. იქით-აქეთ ევისესეთ ფული... მოვთხოვეთ გამოეწერათ ჩეკი.

— ის გაყიდულა! მთხარა ნოქარმა. მომეშვა გულზე, მარა ჩემ კენიას მედევა ცეცხლი:

— რას ქვია! გაყიდული თუა, ვიტრინაში რათ ჰკიოდა?!

- არ ვყიდით!
- თუ არ ჰყიდით, რალას აჩენთ?!
- ვისტავკის სილამაზისათვის!
- თუ სილამაზისთვისაა, ფასი რად აწერია ზედ?!

ატყდა კორინტელი. შეატყო გამეგ პეტრემ ვერ უძლებდა ნოქარი ზირაქაჲ ჩემ ცოლს და წეცხმარა იგივე. შემოვარდა ვილაც ქალი და იძახის:

— ეს შალი ჩემია; გუშინ ჩამოვტანე შეგზარათ და დღესთვის შემპირდენ თანაც გუშინ ფული არ მქონდა!

— ფულიც მაქვს და ოჩერედშიაც პირველობა ჩემია! — ჩაურაკაკა ჩემმა მშეთა-მზემ.

— ვალოკო, ვი ვერა ობეშალი; ნე ზახივია შენია! — გაისმა რიგის ბოლოდან ვილაც ქალიშვილის ხმა.

— რას ქვია რუსული სერკეტი ობეშალიო, რომ სთქვა, ალბათ უთხარა — მომე შალიო! დღეი მისი შვილია და ამ შალს ჩემს მეტი გაიტანს ვინმე! ისმოდა ჩემი ცოლის ხრინწიანი ხმა.

დაიარდა რიგი, ატყდა კვილი, წივილი ყვირილი ჩხავილი ებღღენენ ერთმანეთს. გაისმა პეტრე და ვალიკოს მქუხარეგ ხმა:

— სიჩუმე! სიჩუმე! სიჩუმე! ყველა სმენად გადაიქცა.

— ეს შალი ღირს 13 მან. 38 კ. ამას უნდა დავამართო 5 შეკვარა, რომელიც ღირს 7 მანეთი.

ყველა გაშრა.

აივლი ვილაც ვაქარმა ჩეკი და მთართვა. ვარლამშაც ვაზეთში შეხვეული შალი ილიაში ამოუღო ვაქარს!

— ცეცხლი და ნივთი თქვენ ტრესტოვას, წელკავი და ბუსალო თქვენასთან თანამშრომლებს! — მიაწყველა ჩემსა კნინამ და გადამდღარა მკლავზე. დევითრიე გარეთ, დაუძახა „კოსტია ცივი“ — ას ეასხა და ვასხი უბეში წყალი. ტრილი და კიოდა, მაგრამ მე კი გულში ვახახიას ვიღიენკაჯე...

ზოგიერთ შემთხვევაში ტრესტიც გამოსადეგი ყოფილა!

კობახიდი.

ს ა ჯ ა ვ ა ნ ს ო

ავით შევიქნენ ბედმაგი,
თუბც არ ვიკავი სწავლი,
მეგობროე საავათხოვლოს,
შემახსენებეს რვეული.

ლოღინით გული ვაწყალდა,
მწვავდა ანთბა წყველი,
სამ ღღეს ველოდე, და შემდეგ,
ვიქნენ ექიმთან წვეული.

მომცა რეცეპტი... წაყვიდი.
წამლისთვის აფთიქაქშია.
შეაქ მხედა უბედურება—
გამგე არ დამხედა დახსოვია.

ველირს — მთვრალი მოვიდა
(გეგავდა პროვინთობია,
სიმათილეს ვამბობ, ტარტაროზ,
რაც გითხრა — ყველა სწორია).

სახლი გიორგის ეკუთვნის,
და აფთიქაქ მისა,
(დაზღვეული არა მიხვიდე,
მითხარა—რა საკადრისია?).

მივართვი სწრაფით რეცეპტი,
(გამიჭრა მასზე ბრაზიან),
ჩოჭი აიღო... ჩაადო
თერომეტი მან აბაზია.

ბოლოში ნახა ბეჭედი
რომ ესვა დაზღვევ კასისა,
შევატყვე — აღარ იამა,
წაშლა დიწყო ფასისა.

მითხრა: — არა გვაქვს, ქობილო.
ჩვენ აქა ეს წამალიო.
მგონი თბილისშიც არ არის
ასეთის ნატამალიო...

ისევე მივედი ექიმთან,
უამბე ვასაჭირა:
— მომეცით ისევე რეცეპტი,
ბეჭედი ზედ არ შეირა.

და მომცეს ასლი რეცეპტის
ვით კერძოს, არ — დაზღვეულსა
ყველა მივეტრანე გიორგის
ასეთ ხრიკებში ჩვეულსა.

სწრაფ შეამზადა წამალი,
(თომცალი იყო გვიანი).
ჩაიხსრალო მან ვერცხლის
თერომეტი აბაზიანო.

აი, ამ საქმეს სჭირია
მართლაც—და რამე წამალი.
(გროვი ისე თავებოდოს,
როგორც დედლებში მაშალი).

დაზღვევე სალოოს ბეჭედი
გაგვიტყ ფეხზე ჰკიდია...
უთქვამს მას ვარი წამალზე;
და.: ფულზე გაუყვია...

ოხტომესპირელი.

ჯ უ რ უ ყ ვ ე თ ი

ერთხელ მაინც ინახული,
ტარტაროზო, ჯუროყვეთი,
ბევი არის ჩვენს სოფელში
გასამუნდი, მოსაკვეთი.

ჯერ აბალოს რესტორანში:
მივაყურით იქ არ ხდებდა;
თუ ლამენი ერთმანეთზე
იქ უქეუო თავი ტყდებდა.

— კარტის თამაშის ადგილი
(თუ ჰკითხვი ვინმეს) სდ არი?—
ხელსა გაიმეგრეს იქოქენ,
სადაც სდგას ჩვენი ჰუღარი.

ქვეშ: აღმასკომის მწერალი,
მჭედელი, გიო და ვანო
თამაშობენ და ამბობენ:
— გართანიც აქ მოვიყვანოთ!

ნეტავი ვინმე გამოჩნდეს—
აკრძალოს კარტის თამაში!
ყველანი დაეხმარები
მთელი ძალ-ღონით ამაში

მეთოხბ.

კ უ ლ ა შ ი

ჯერ მე შევიქებე იმასა,
ვისიც პირველი ჯერია.
ქობ-სამკითხველო გვემეტრებე,
წვიმით დაულბა ჰერია.

ჩხლა მსურს ვნახო ვასილის
საწერილობისი ლექანი,
მიხსალ ნავთს ჰყიდის ვირეგქათი,
და მიტომ არის მსუქანი.

კულაშელი აჯიბაბა.

ა რ ე ს ი ლ ი

ქეთევანი: იმე ბოზო, პირდაპირ
ჩვეთვისასა ეს კოპერატია დაარსე-
ბულიო თვალმდე დიფესო იმით, ვინც
ამბობს: — ხრესილის კოპერატია
ხალხისა და არა კერძით ნიციფორე
ქელოსით.

ნიციფორე: ქეთევან, ღმერთი არ
გავიწყვს — სხვაასთან არ წამოვც-
დეს ასეთი სიტყვები, თორემ იმ წამ-
ელ მომხსნიან ნოჭრობიდან და კოპ-
ერატორის ახლოსაც არ გამაქარე-
ბენ.

ქეთევანი: რაც უნდა დამიჯღღს
ბოზო, შენ მაინც უნდა ვიკეთო ოქ-
როს კბილბი. პავლე ბოჭორიშვილს
რომ ჩაუხსრილენბია ოქროს კბილე-
ბი, შენ ხომ იმაზე მეტი ფულის
მშოვნელი და მახინციგებში დახე-
ლოვენებული ხარ?! ეს კიდევ არაფე-
რა; შენ უნდა გამოაფაყო ქარიგე-
ლურათ შავ ჩერქესკაში, რომ მით
თვალბი დაუფსო ჩემ მერტოქე ჰა-
ლებს.

ნიციფორე: მაგენი ყველა კარგია,
მაგრამ ეს ჩემი ცოდვით სასვე არც

ერთი კბილი არ ამტკიცდა და ძალით
ხომ ვერ ამოვიღე? რაც შეეხება
ჩერქესკას, ვე შეიძლება, მარა ეს
სიხერი მუცელი თანდათან მსხვილ-
დება და სად გამოიძენება ჩემს წე-
ლზე შემოსასტენნი ღვედი!

ქეთევანი: შე კაცო, არც პავლეს
სტეკიკოა კბილბი, მაგრამ გარცხენ
შემაიკოა კბილბეს ოქრო და იან
ბქეს ჩამწკრივებული, რომ მის ტუჩ-
კბილბის დანახვას, არაფერი სჯობია!

ნიციფორე: კი, მაგრამ, როდის
დაუვიკირი პავლეს ასე გულდასმით,
რომ მისმა ტუჩ - კბილბმა მოგხიბლა?

ქეთევანი: როცა ეხედავ, რომ მთე
ლო კოპერატევი ჩენია და ფულსა
შემოსავლი წყარო ვგავს, — მაშინ
ყველაფერს სურვილი და მისწრაფე-
ბა მომდის... მომიწინება აღარ მყოფე-
ნის და მინდა ყველაფერი მჭირნდეს.

ნიციფორე: ერთი შენც მოკლა-
ლივით ლპარაკობ და ფეკრობ რაში
დახარჯო ფული; იმას სურულბით არ
უკერიდები, რომ ჩემი საქმე ხდება.

ქეთევანი: რავე, ბოზო, გლახა ხომ
არაფერი გაგიგია? რაღაც ხალგაი-
ნად ხარ!

ნიციფორე: მეტი რა უნდა გამე-
გო: სარევიზიო კომისია მოდიოს და
ვინ იცის რას აღმომიჩინენ ამდენ
ზოროტებაში? ამდენ ხანს კი მქოა-
და საითქვლი: ვასიკო მარჯანიშვი-
ლი ვიხსნავს — თქვა, მაგრამ ესლა
რით ემართო თავი? ის ხომ ჩემი
განცხადლებით მოხსნეს და მთელი კო-
ოპერატევი მან ჩამაბარეს?!

ქეთევანი: შენ რა უნდა დაგაკლ-
დეს, ბოზო, სახლში ჯამაგირიც არ
მოვაქვს სრულათ.

ნიციფორე: კი მარა, ყოველ დღე
რომ მიბარებდი — შალბი წამოზო-
ლეთ, და მეც რომ მომქონდა სახლში
საუკეთესო ნაჭრები და სხვები მზოა-
ლზე ჩრებოდენ, — კარგი იყო მა-
შინ?!

ქეთევანი: რავე, ფართალზედაც
განხანენ რევიზიოს თუ? შე ვფიქრობ-
მარტო სალოოში დათუთობა-
ან ფულს — თქვა...

ჩხლა კი არ ვიცი?!

ნიციფორე: ეს შენ კარგათ იცო,
რომ ჩემი საქმე ცუდით მიღის, მაგ-
რამ ესლა რა გამწყობა!

ქეთევანი: რომ გაწყურეს ღმერთი
და მასუბნისებუში მოცეცენ, სასამართ-
ლო დიდი ხნის ციხეს მოგისჯის?

ნიციფორე: ვაი, მისი ცოდვა, ვინც
ციხეში ამოვიფეს თავს, თორემ შენ
და გიჭირს — ჩხლაც თამბილდ ლაპა-
რაკობ და შეემდეგ ჩემს ციხეში ყოფ-
ნის ღღოს, ვინ იცის რას იზამ? ეგებ
ჩემთვის სადილის მოტანაც კი დაგე-
ზარაო...

ჩქიანი.

შ ა რ ა დ ა *

რაღა შორიდან დაეწყო, მოვიდო: ლობე, ყოჩაყა; რა შეედრება ლაკონიხს — სიტყვას: მოკლეს და სწორესა?

რა საჭიროა პათოსი, მიტინგ - სიტყუები და კრება, პირობები სჯექვს. შეუღლებეთ შარადის ვიწყოთ შეკრება.

შარადისათვის გვეჭირია, ჩვენ საღებავის სახელი, თათრები წვერს რომ იღებენ. ყველა მისი მნახველი.

ბოლოდან ერთი ანბანი მოვაჭრათ, შუტი ბარგია, ორი ასო-ღა დარჩება, რაიც შარადს არია.

შემოვიწახოთ ეს ორი, ჩვენ იგი გამოვადგება, ჩავკეტოთ მაგრა ზანდუკში. (მის ხმარების დროც დადებია).

დასაკრავია ტკბილი რამ, ჩვენში ის მეტად ხშირია; ქორწილ - ნათელაში - ქედფში, იგი ჩვენ ერთბა გვეჭირია.

როს იგი უკრავს წყვილათა, ლოყებს იბერავს დამკვრილი, ქვითინებს ტკბილათ, საამით, კაცის არს ეხმებე მომგერელი!

ამ დასაკრავის სახელ ემტსი ასოთი შესდგება.

ახსნა იქნება შემდეგ ნომერში.

ორ ასოს გარდა წინიდან, ჩვენ სხვა არ გამოვადგება!

შემოვიწახოთ ეს ორი და კვლავ დაუწყეთ ქვევითა, რათა შევკრიბოთ შარადი, სიტყვების ნელ-ნელ რჩევითა.

ორბელისის ლექსიკონს ყველა მიავნებს მე მგონი, ორასის გამოშხატველი, გვეჭირია ქორონიკონი.

აწუ კი მოვწახოთ საჩქაროდ: მწერალი სტაქიანია, პიესით აქვს მრავალი; მას ერთბა გვაჩიანია.

ქართველი დრამატურგია, სიტყვა აქვს მკვეთრი, ნაკვეთი, ვინაჟ დავეწერია ესლახან: „გაქორებისა ტალკვისი“.

დედა ქალაქში ბინადრობს, მისი მნახველი ხშირია, წინიდან მისი სახელი — სამი ანბანი გვეჭირია.

ჩამოვჭრათ, შემოვიწახოთ, ბატონო და ჭებიათ, მოვეუყრათ ერთბა სათუთად, მეტის-მეტ მორიდებითა.

აწუ კი მივმართოდ საჩქაროდ აღმასკომს ქალაქისასა, ვკითხოთ: რა ჰქვია იმ დარგებს, რაც რომ მას უყვებს ქისასა.

ვიციოთ: ერთბა სინათლე, მეორე წყალსადნია, მესამეს სიმბინძურენი. მიექს, ძამე, ესოდნია.

სწორედ მესამის სახელი თერთმეტ ასოდან შემდგარი, იგი გვეჭირია, მას ვეცეთ, ბოძოღა დაუწყეთ მედგარი.

ჩამოვჭრათ, გადავისროლოთ, წინიდან ასო სამია, რვა ანბანი-ღა დავრჩება, შარადის მისადგამია.

რაკი დაეწყეთ, ავიკნოთ შარად მტრების ჯიბრზედა, — ესე ნახული ხაწილნი. დაეწყეთ ერთად როგზედა.

გამოვა სიტყვა ნაცნობი, ყველასთვის გასახარია. ამისთვის, მშო, სუყველამ, ერთმანეთს მიესცეთ მხარია.

სახალხო მეურნეობის აღორძინება თუ გვიწდა, — გავილოთ წვლილი სუყველამ სხვისი ჩიჩინი ნუ გვიწდა.

ესე აშბავი, მკითხველო, ყოველმხრივ მოსაგებია მის წინმეწელობა, მე მგონი, სრულიად გასაგებია.

მამუ გამოვარგავს ამ სიტყვას, მის წინმეწელობას ფრიადსა, თავდაცვის ზრდისა შალაშისა, საქმეს: ვარჯა და რიხისა!

გოგია.

ბაკვირვებული

მოლაჩა: — ვაჰ, ერთი ბილეთიც არ გამოიღია დამაზღენა ხალხი კი ყველა კლუბში მიდის!

თანახმად სურამის მუშათა კლუბის გამგეობის დიდ-გენილებისა, ყველა ორგანიზაციებს და დაწესებულებებს ეძლევათ რამდენიმე უფასო ადგილი კლუბში ყველა წარმოდგენილნი დასასწრებლათ. (მოუწერილი წერილიდან)

ჯოჯოხეთის კუთხე

„უდანაშაულოთ დაჯილინი“

სიხვედრულ ხელსიუფლებების დროს, ზემოხსენებული სა-სული არ უნდა იყოს მხიარულში, მაგრამ წყალობითა ზო-გითათ, პირობით, ძალიან ხშირათ იხიარება.

ჩვენ გვინდა ასეთი სათაური მივსცეთ ახალ ნაწა-რებებს, რომელსაც ახალდღეს ლევიანსა რობროსადე, სიუ-ვეტი აღებულია მაცდვიანს (სამტრედი) მუშათა ცხოვ-რებითად:

მოტყუილება 800 მეტრ შარა-გზის სიგრძით.

მოაქმედი პირნი: სამტრედიის აღმასკომი, ინჟინერი გვიმანი და მუშები, რომლებიც მუშაობდნენ გზის გაყე-თებაზე და, სამაგვიროთ, რომლებსაც არაფერი არ მიუ-ლიათ.

მუშების მოთხოვნებზე, გვიმანი ამბობს: — რა ჩემი საქმეა? მიმართეთ აღმასკომს... („უპუზლო“)

— რა დროს ფულია, როცა მუშაობა დასრულებუ-ლია და გზა უკვე გადაყვანილია?! — ამბობს აღმასკომი. უარით ისტუმრებს მუშებს და თანაც უმატებს: — ჩვენ-თან რა გინდათ? მიმართეთ ინჟინერ გვიმანს ჩვენ შავის თავი და ვაკვივს!

შეიძლება ეს ბოლო წინადადება სამართლეს შეესა-დამებოდეს, რაშიც არც ჩვენ შეგვიდის ეჭვი, მაგრამ ამით არ შეიძლება მუშების დაქაფაოფლება. (ზოგი სამართალე რომ სტრუფე იყოს, უმჯობესი და უფრო სასარგებლო იქ-ნება.)

ტარტაროზმაც მიჰპაბა აღმასკომს და გვიმანს და ურ-ჩია მუშებს:

— მიმართეთ სასამართლოს! (იქ ყველს აქვს თავი)

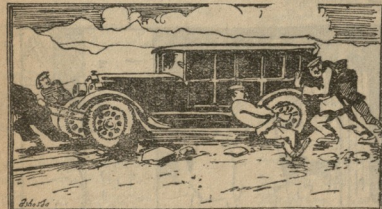
სამართლიანი საკმეღარი

გაუგებობის თავიდან ასაკლებლად, ესელება ვცხა-ბდეთ, რომ ზემოთქმული სათაური არ ეტება იასონს, მისი წა ბრალია, რომ ტყბულში თოვლი მოვიდა და ელექ-ტრინის მავთულები დასწყვიტა!

რევილად უსაყვერუტეს „ოკრიბელი რქიანი“:

იასონს რა ადარდებს,—
კომ ბინა გვაქვს ხნელია?!
მავთულების აღდგენა
ნუ თუ ახე ძნელია?

ლიბა! სამართლიანი საყვედური (ამ ამბის სათაურა) მიმართულია არა იასონის მიმართ, არამედ...

აპტო (ეუბნება თავის მგზავრებს): — თქვე ყურუ-მხაღლო, ამოღენა ხალხს მე თუ კი გატარებ სწრაფათ დამხართუ, თქვენ ჩემი წყავანა ვერ შეხსილით თრ-სამ ვერსზე? მომაწეით, წამიყვანეთ, თორემ ფეხსაც არ მო-ვიცდელა აქედან!

აი სწორით, ამის შესახებ ვამბობთ და ვადასტურებთ, რომ საყვედური სრულიათ სამართლიანია!

სასუქმლიანი მოტივი

როცა ზოგი იტრება და ამის შესახებ უსაყვედურებენ, — თავის ვასამართლებათ ამბობს:

— არც მე მებნბანავება მაინც და მაინც ბვერი ღვი-ნის სხა, მაგრამ რომ არ დადლოთ, ღვიხს არ ექნება დიდი მოთხოვნებება და, მაშასადამე, ეველამ რომ ასე მოიქ-ცეს, მაშინ დავეცმა ჩვენი ღვიხის მეურნეობა.

რას ერჩიო! მართლაც მისაღებია მხედველობაში ეს ვარემივობა.

ეს ერთი მოტივი.

რას კიდევ სხვა მოტივიც, როცა ელოცე ეკუთვნის ექ-ტ. ჩხეიძეს, (სოფ. იბნა. სვირის ახლოს). ეს უკანასკნელი ამბობს, (როგორც „თენებუარო“ ვაკუტობებს):

— ღვინო ზიარება... მე მწუხა ზიარება... მე მიყვარს ღვინო, რომელიც თუ არ შეგვი, დამამრდება... აი, ამი-ტომ ვხვაძე მე ღვინოს!

ამსჯელ რას ერჩიო! ესეც მისაღებია მხედველობაში. მართალია: დამარბული ღვინო (ე. ი. ძმარი) ღვი-ნოზე ნაკლები არ ღირს.— მაგრამ აქ ფსონი კი არ არის საქმე, არამედ სხვა რამეში, სახელდობს: ღვინო ზიარე-ბაა. მაშასადამე: ის წუნიდა რამ არის და იგი არ უნდა დამამრდეს. ამისათვის კი საჭიროა მისი დაღვევა და, ექი-მია ასე იქვეა:

ღვინოს დაველე, წყალს აარა:
შენ გაკოცეს, სხვა არა...
გულის ტაივილი — არაფერი;
ღვინო დალოც — შენი ვერია.

სა ამის შემდეგ არც ვასაყვირა, რომ ზოგიერთებმა თავი იმართლონ (კოლხის წინაშე, რომლებიც უსაყვე-დურებენ ლოთ ქურებს):

— მოვკლავს, შე საცოდოვო, ამდენი ღვინის სხა!
— ღვინო რომ კაცს ჰკლავდეს, თვითონ ჩვენი ექიმი არ დაიფრებდა. ის ექიმა, — კარგად იცის, თუ რა მო-უხდება და რა აწყენს კაცს.

მსახივი

„გასულ წელს ქუთაისის სატრანსპორტო კავშირის თავმჯდომარემ გ. შარაშიძემ „გაიოლოს“ 132 მან. 50 კაპ. სახაზინო ფე-ლი. ეს თანხა ესელებ მასზე ირიცხება. იგი ამჟამად ბაღდადში მოსამართლეთ არის.“ (გზეთიდან).

მოსამართლეს ტყბილად ჩაეძინა. რატომ არ ჩაეძი-ნებოდა—სინდისი დამშვიდებულნი ჰქონდა; დღეს მან გამ-ფლანგველს ციხე და სახაზინო ფულის ანაზღაურება მიუ-საჯა... სახალხო ქონების დამცველი და მომუშაველი მო-სამართლე... ითახ, კიდევ მართებენ ტყბილი ღიო.

შუთაშემზე გადასული იყო... მოსამართლემ ლოგინში წუხილი დაიწყო

ეჩენებოდას: სასამართლოს დარბაზს. ვასამართლება ხდება. გააიო-სიანეს ვამლოანევილი... მან (მოსამართლემ) მიმართა:

— თქვენ ბრალი გეცდებთ სახაზინო ფულის...—ვერ დაასრულა მოსამართლემ, რომ ბრალდებულმა აღტყე-ბით მიესალმა:

— ჰა, გამარჯობა აზნაუგო!!!— და ხელი გაუწოდა ჩამოსართმევით.

მოსამართლე გაუშეშდა... და ისე შეკრთა, რომ ლო-გინიდან იატაკზე ბრავანი ჰქნა... მხოლოდ ახლა ვამოე-ღვიძა, გამოერკვა... თავზარდაცემული ცოლიც წამოვიარ-და და ქიანობა მივიარდა:

— რა ამბავია, რა დავებიათა?
— მალევე აღმერთს — სისხარი ყოფილა!—სიტყვა მოსამართლემ და...

ქუთაისის სატრანსპორტო კავშირის სალონო ელო-ლება თავის 132 მან. 50 კაპიტს.

ცნობათა შიშვება

ველაშახ. მამაკაცისათვის რომ ქალის სახელის მიცემა იუმორის ნიშნავდეს, მაშინ თქვენი გურული სცენა იყვარება და ჩვენ მას მოვითავსებდით არა იქ, სადაც ეხლა თვსდება, — არამედ იქ, სადაც არ თავსდება. რე თუ არ გაგოგონიათ ხალხური თქველია:

ოთხმოცი წლის ბებია ვეღარ გათხოვდებია!

ქართლთ მოქცეულხართ, რომ გვარი ბო სოფიუციით ამ წერილისათვის ბოლოში (სირცხვილიც კი საქონელია). ასე საყვედურობთ სამკითხველის მეთვალყურე ქალზე.

მადაროელს (მეჩხერა, ქიათურის რაიონი): თქვენ

სამკითხველის მამეთ არის აქაური ქალი...
ბნინიის ქულს რომ შეხედავს...
ზედ უჭირავს თვალი...

შე კი კაცო, დღეს ქვეყანა ინდუსტრიალიზაციაზე ლაპარაკობს და ყველა მას ეტრფის... შენ კი გამოსუხარ და უსაფუძვლოდ უსაყვედურებ იმ ქალს, რომელიც ტენიკის (ეს ხომ აუცილებელი საქმიანობაა ინდუსტრიალიზაციისათვის?) ყურადღებით იყრება! აქ არავითარი ბოროტი განზრახვა არ არის; პირაქით, ინდუსტრიალიზაციის პატივისცემა და, სხვა არაფერი.

მინდვარიშვილს (მარანი): თქვენს წერილში ძლიერსა და ამოვიკითხეთ თქვენი ფსევდონიმი და ჩამოვინებ სიტყვა. ეს იმიტომ, რომ საწყნავე (გუმერაბაკი) ბეგერი წაყისვამთ კონკრეტზე, რის გამოც წერილის ხეირიანათ ვახსნა არ მოხერხდა. თქვენი დასაბიჯებულა წერილი გადაღებულა სააქიმიით... უფსკერო გოდორში.

მასწავლებელს (დიდი-ვანი) როცა სწესდა ადგილები გამოვქვითო თქვენს „გოდორშიდან“, (როგორც ეს თქვენ გემართებოდა ჯანაყარის მიღების დროს), მხოლოდ ის-და დარჩა თქვენს საყურებთან:

აქით ჭვითვა, იქით ჭვითვა...
ქვითვა მარად, ჭვითვა კიდევ.
ვიღანას ვეღარ გავატარებ
გამაგირის ვაღამეკიდევ...

ესე და ამგვარათ, გამოქვითვების შემდეგ როგორც თქვენ აღიარებთ დარჩენილ, ისევე აღიარებთ დარჩენა გასწორების შემდეგ თქვენს ლექსიდან. (თქვენ ჯამაგირსა და ვამებულ სტრუქონებს შორის პროპორცია დაცულია).

დარჩობიშომოს. (სამტრედი): წერილი უნდა ეხებოდეს უარყოფით მოვლენებს. თანამედრობის პირის ქება (და ისიც ასე მშრალად) არავისათვის ხალხურად არ არის. ლექსთა წყობისათვის არ ემართა ბოლო სიტყვების სამი ასოს რითმები. მოგვეწოდეთ სხვა მასალა.

ცუგარუმელას, (ქიათურას): ესეც თუ სიმღერაა, მაშინ წინას ჩნავილი ბულბულის გაღობა ყოფილა. წერილის ბოლოში ასე სწერთ

ჩემი ვინაობის გამომჟღავნება უზერხულათ მიმანინა. ვალიუტურა, შეირახეთ. ჩვენც შევინახეთ საგანგებოთ თქვენი წერილი.

გონ-განს: თქვენი წერილები ზოგი დაიბეჭდა, სხვა არ დაიბეჭდა, რადგან მათზე უკვე გვემონდა. პროზა უფრო გენერბებთა.

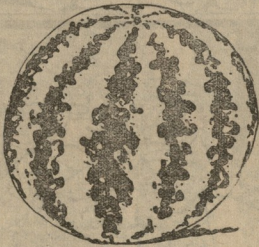
ლევარის როზრობაძეს*) — თქვენ გვეწერ

— უცნობ თავში გამიბრინა: რატომ უნდა საზამთროს (მაგურზას) საზამთრო? ის ხომ საზხულში მოდის და არა საზამთრო? ეს შედეგშია. სრულიად არ შეეფერება ეს სახელი ამ პატიოსან ხილს. თუ საზამთროა, მაშასადამე: საზამთრო უნდა იყოს, და არა საზხულზე!

ამ ფიქრებში ვიყავი და სიცივისაგან ხელებს ვიბოძადი ამოსახსუნეთქ ორთქლით, რომ ჩამოვიარა მანდლოხანმა, რომელსაც ძლივსა და მიჰქნდა თავისი სიმძიმე, მაშინვე გადავსწყვიტე გამომაგანა თქვენო... სურათი ასეთი ხათაურით:

ორი საზამთრო.

(ლევარის როზრობაძის დაკვირვება.)

ზოგ თავს რომ საზამთრო სჯობია, ჩვენ ამაში უკვე დაგვირწმუნა ამ თქვენმა დაცირებამ. მოვიაროთ რამე თავის თავზე.

დაფიქრებულს. თქვენ გეთხოვთ დაგვიდასტუროთ, რომ „ბარბაროზი“-ს ვასულ ნომერში „სწინათა მიღება“-ში მოთავსებული ავტორი—**დაფიქრებული** არა ხართ ის, რომელიც ამავე ფსევდონიმით თანამშრომლობით გაჩეთებში. ვადასტურებთ, რომ არა ხართ ის **დაფიქრებული**. (მგარამ დათიქრების უფლებას სხვებს ვერ წაართმევთ)

რაკრასა: — ასე სწერთ: **შოთა რუსთაველი რომ ამბობს:** „ათახათ კაცი დაფხანდა, ათი ათახათ ზრდილობა“ო, — ესელო რომ ისეთი დრო იყოს, რომ კაცობას და ზრდილობას ასე დღი ფასი ჰქონდეთ, — მაშინ ჩემისთანა მდიდარი სხვა არ იქნებოდა.

ტყველა გოგონათ. მაშინაც ასეთავე იქნებოდით. მუქრათი ფულს არ გადაყრინებ; მაგისი იმედი ნუ გექნებთ!

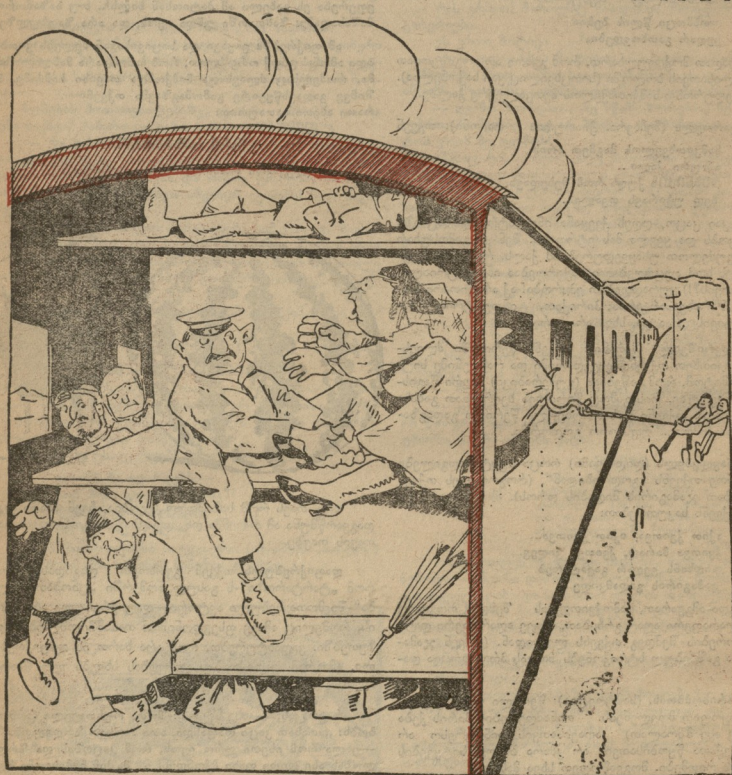
*) წერილის გაუკვირდება, რომ ლევარის როზრობაძის წერილს „სწინათა მიღება“-ში ვადასტურებთ. ბარბაროზსავეს სულერთია ვინ არ უნდა იყოს—თუ წერილი არ არის გასაშვები, მაშინ არ გავშვებს. თუ ვინღ თვითონ მისი, ანდა ლევარის იყოს, ნაჩნობა და შეგობობა ასევე გვინდა არ სწინა ტრატაროს.

„ასალი გაემოგონება“

„ამ ბოლო ხანებში რკინის გზაზე ქურდებმა უემო-
ლეს ქურდობის ახალი ხერხი: ფანჯრებიდან ჩანგლების
საშუალებით იტაცებენ მგზავრების ბარგს“.

(გაზეთებიდან).

— ფიფილო—მიშველე გეოჯან, მეც გამამღეს კრუჩოკი, მწევენ ცალი მხარე მამაგლიჯებ.
ბეო—დედაკაცო, კრუჩოკი გამოგდეს, რომელი გე-ლაქნური გნახეს? თოვლ გაგწიონ, რასაც მაგით მაიგებენ,
მერე გაიგებენ.